

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/86/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315213577
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4315213577.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Borisa Minksa, v právnej veci žalobcu: BL PLUS, s.r.o., so sídlom Prenčov 177, IČO: 50 798 243, zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 3 619,97 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 11C/539/2015-312 zo dňa 16. januára 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti výroku o náhrade trov konania potvrdzuje.

Výrok o zamietnutí zvyšnej časti žaloby zrušuje.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie zhora uvedeným rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3 619,97 Eur a úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3 619,97 Eur od 12.11.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od dňa právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok). Žalobu vo zvyšnej časti zamietol (II. výrok) a rozhodol, že žalobca má právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % (III. výrok).

1.2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 4 písm. r), § 54 ods. 3, § 451 ods. 1, 2, § 456 prvá veta, § 524 ods. 1 prvá veta, ods. 2, § 563, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), §1 ods. 2, § 1 ods. 3, § 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“).

1.3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že dňa 29.11.2013 uzatvorili veriteľ, žalovaný a pôvodný žalobca ako dlžník Zmluvu o úvere č. 403300014. Pôvodný žalobca v zmluve o úvere je označený ako podnikateľ pod obchodným menom MARTIN MEDZIHRADESKÝ - MAJA, IČO: 41 878 021 a rovnako aj ako fyzická osoba (nepodnikateľ) MARTIN MEDZIHRADESKÝ s uvedením jeho rodného čísla, čísla jeho občianskeho preukazu, trvalého a prechodného bydliska. Na základe Zmluvy o úvere bol pôvodnému žalobcovi žalovaným poskytnutý úver v hotovosti v sume 1 000 Eur a žalobca sa zaviazal túto sumu žalovanému zaplatiť zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 968 Eur, t. j. celkovo zaplatiť čiastku 1 968 Eur v 12 mesačných splátkach po 164 Eur, počnúc dňom 28.12.2013 na účet veriteľa. Zmluva neobsahuje údaj o RPMN, údaj o úrokovej sadzbe, dobu trvania zmluvy o úvere, termín konečnej splatnosti úveru. Dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. V Zmluve dlžník potvrdzuje prevzatie peňažnej hotovosti uvedenej v tejto zmluve.

1.4. Pôvodný žalobca žalovanému zaplatil 27.12.2013 164 Eur, 11.03.2015 15 Eur, 07.04.2015 15 Eur, 04.05.2015 4 425,97 Eur, čo vyplýva z výpisu splátok.

1.5. V priebehu konania pôvodný žalobca navrhol zmenu strany sporu na strane žalobcu, z dôvodu postúpenia pohľadávky voči žalovanému. Uznesením zo dňa 03.04.2019 pod č. k. 11C/539/2015-245 Okresný súd Levice vyhovel návrhu, aby do konania na miesto doterajšieho žalobcu vstúpil nový žalobca: BL PLUS, s.r.o., so sídlom 969 73 Preňčov č.177, IČO: 50 798 243.

1.6. Z rozhodcovského rozsudku so sp. zn. SR 19101/14 zo dňa 28.04.2015 Stáleho rozhodcovského súdu, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advocate s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 36 865 141 proti žalovanému: Martin Medzihradský-MAJA, IČO:41 878 027, miesto podnikania Perecká 2968/15, 934 05 Levice, o zaplatenie 2 455,42 Eur s príslušenstvom vyplýva, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 455,42 Eur, zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne zo sumy 2 455,42 Eur od 20.09.2014 do zaplatenia, zákonný úrok vo výške 6 % ročne zo sumy 2455,42 Eur od 29.10.2014 do zaplatenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 540,78 Eur, to všetko mesačných splátkach vo výške 200 Eur splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci na účet žalobcu s tým, že prvá splátka sa stáva splatnou k poslednému dňu v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti tohto rozhodnutia, až do úplného zaplatenia dlhu, a to pod následkom straty výhody splátok a výkonu rozhodnutia v prípade nezaplatenia čo len i jednej splátky riadne a včas.

1.7. Z rozhodcovskej zmluvy zo dňa 29.11.2013 uzavretej medzi stranami sporu vyplýva, že sa strany sporu dohodli v článku 1, že rozhodcovským súdom sa rozumie na účely tejto zmluvy Stály rozhodcovský súd zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761 alebo Stály rozhodcovský súd zriadený spoločnosťou Slovenská arbitrážna, s.r.o. so sídlom Křížna 2, 811 07 Bratislava. V čl. I bode 2 rozhodcovskej zmluvy je uvedené, že rozhodcovským konaním sa na účely tejto zmluvy rozumie konanie pred príslušným Stálym rozhodcovským súdom podľa čl. I. bodu 1 tejto zmluvy, vedené podľa procesných príslušných ustanovení Rokovacieho poriadku, Štatútu a ostatných predpisov príslušného rozhodcovského súdu, platných a účinných v čase začatia rozhodcovského konania, za použitia príslušných ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. V čl. II bode 1 rozhodcovskej zmluvy sa strany sporu dohodli nasledovne: Všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č. 403300014 uzatvorenej dňa 29.11.2013 vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmieniek zabezpečujúcej uvedenú úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené buď pred Stálym rozhodcovským súdom spôsobom bližšie v zmluve špecifikovaným alebo pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

1.8. Pôvodný žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o úvere č. 403300014 dňa 29.11.2013. V zmluve je pôvodný žalobca uvedený jednak obchodným menom, keďže v čase uzavretia zmluvy bol živnostníkom a zároveň v zmluve je uvedený aj ako fyzická osoba, nepodnikateľ, keďže je uvedený pri jeho mene a priezvisku jeho rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, trvalé a prechodné bydlisko. Z výsluchu pôvodného žalobcu vyplýva, že uviedol, že je živnostník, lebo sa ho na to pýtala zástupkyňa, ktorá s ním zmluvu spisovala. Nebral si úver na podnikanie, ale na to, aby si zakúpil spotrebiče do domu. Pôvodný žalobca nemohol vedieť, aké právne následky má prehlásenie, ktoré bolo v zmluve predtlačené, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania.

1.9. Medzi stranami bolo sporné, či právny vzťah, je spotrebiteľským právnym vzťahom. Žalovaný ako veriteľ pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupoval ako právnická osoba, ktorá konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Pôvodný žalobca v zmluve o úvere je označený ako podnikateľ pod obchodným menom MARTIN MEDZIHRADSKÝ - MAJA, IČO: 41 878 021 a rovnako aj ako fyzická osoba (nepodnikateľ) MARTIN MEDZIHRADSKÝ s uvedeným rodným číslom, číslom občianskeho preukazu a trvalým a prechodným pobytom. Z toho dôvodu z obsahu Zmluvy o úvere je sporné, či žalovaný vstúpil do záväzku zo Zmluvy o úvere s pôvodným žalobcom ako podnikateľom alebo nepodnikateľom. V prípade pochybností o charaktere zmluvného vzťahu v záujme zachovania princípu ochrany spotrebiteľa platí výklad - v pochybnostiach v prospech spotrebiteľa, s poukazom na § 54 ods. 2 O. z.. Dôkazné bremeno, že sa nejednalo o spotrebiteľský úver, je na žalovanom. Žalovaný síce poukázal na to, že pôvodný žalobca uzatvoril Zmluvu o úvere ako fyzická osoba - podnikateľ, nezdôvodnil však z akého dôvodu duplicitne v zmluve uviedol pôvodného žalobcu aj ako fyzickú osobu - podnikateľa, aj ako fyzickú osobu - nepodnikateľa, keďže pôvodného žalobcu označil aj rodným číslom, číslom jeho občianskeho preukazu, adresou jeho trvalého aj prechodného bydliska. Ak mal žalovaný skutočne záujem uzavrieť zmluvu s pôvodným žalobcom ako s podnikateľom, nebol daný dôvod na to, aby do zmluvy označil pôvodného

žalobcu aj ako fyzickú osobu - nepodnikateľa. Zmluva o úvere je predformulovaná a obsahuje aj predformulovaný text, že dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. Predformulovaný text Zmluvy o úvere žalovaný nemohol nijak ovplyvniť. Pôvodný žalobca uviedol, že si nebral úver na podnikanie, ale na to, aby si zakúpil spotrebiče do domu. To, že je živnostník, uviedol zástupkyňa, ktorá zmluvu s ním za žalovaného uzavierala, pretože sa na to spýtala. Skutočnosť, že fyzická osoba je podnikateľom, neznamená, že jej musia byť finančné prostriedky poskytované vždy len na podnikanie. Súd pri rozhodovaní z vyššie uvedených dôvodov s poukazom na ust. § 54 ods. 3 O. z. posúdil Zmluvu o úvere ako zmluvu spotrebiteľskú a na právny vzťah medzi veriteľom a dlžníkom, t. j. medzi stranami sporu je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva.

1.10. Pokiaľ žalovaný uvádzal, že Zmluva o úvere bola uzatvorená v čase, keď podľa Obchodného zákonníka sa zmluva považuje za absolútny obchod, že bola uzavretá podľa § 497 Obchodného zákonníka, súd poukazuje na to, že ustanovenie § 52 ods. 2 vety tretej O. z. je účinné od 01.05.2014 a vzhľadom na absenciu prechodných ustanovení, ktorým bolo uvedené ustanovenie O.z. novelizované s účinnosťou od 01.05.2014, vzťahuje sa toto ustanovenie aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Súd prvej inštancie poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedený v rozsudku NS SR z 21. apríla 2015 sp. zn. 4MCdo 14/2014, v ktorom vyslovil právny názor, že ustanovenie § 52 ods. 2 vety tretej O. z. sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia.

1.11. Poskytnutý úver zo strany žalovaného pôvodnému žalobcovi spĺňal definíciu spotrebiteľského úveru v zmysle § 1 ods. 2, pričom nešlo o úver v zmysle § 1 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia Zmluvy o úvere, súd preto pri právnom posúdení veci účastníkmi zmluvy uzavretú zmluvu posudzoval v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia Zmluvy o úvere. Podľa § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., v znení platnom a účinnom ku dňu 29.11.2013, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi, s výnimkou úverov vymedzených v § 1 ods. 3 cit. zákona. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej nebol poskytnutý úver na výkon povolania alebo podnikania. Veriteľom je právnická osoba, ktorá poskytla žalobcovi spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. V danom prípade žalovaný poskytol pôvodnému žalobcovi ako spotrebiteľovi dočasne peňažné prostriedky v sume 1 000 Eur a pôvodný žalobca sa zaviazal vrátiť žalovanému túto sumu zvýšenú o 968 Eur, t. j. v sume 1 968 Eur.

1.12. Súd prvej inštancie pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobcu považoval za rozhodujúce predovšetkým zistenie, či úver poskytnutý žalovaným možno považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 zák. č. 129/2010 Z. z., nakoľko s poukazom aj na to žalobca si proti žalovanému uplatňuje svoj nárok na zaplatenie sumy 3 619,97 Eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia.

1.13. Súd prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedené dôvody pri právnom posúdení veci zmluvu o úvere č. 403300014 posudzoval ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z., platného a účinného v čase uzavretia Zmluvy o úvere, na ktorú sa vzťahuje. Konštatoval, že zmluva o úvere neobsahuje podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. a) citovaného zákona, keď neuvádza druh spotrebiteľského úveru. Zmluva o úvere neobsahuje podstatnú náležitosť zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona, keď nie je v nej uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď doba trvania zmluvy nie je výslovne uvedená (napr. počtom dní alebo iným časovým údajom, ohraničujúcim začiatok a koniec trvania zmluvy) a termín konečnej splatnosti úveru. Zmluva o úvere neobsahuje podstatnú náležitosť zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) citovaného zákona, keď neobsahuje uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov. Zmluva o úvere neobsahuje podstatnú náležitosť zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. y) citovaného zákona, keď neobsahuje uvedenie priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok. Absencia vyššie uvedených podstatných náležitostí Zmluvy o úvere č. 403300014 spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z.. Súd prvej inštancie sa preto už nezaoberal ďalším žalobcom uvádzaným dôvodom, že dohodnutú odplatu považuje žalobca za neplatný právny úkon v zmysle § 53 ods. 6 O. z., § 39 O. z., keď spotrebiteľský úver sa z vyššie uvedených dôvodov považuje za bezúročný a bez poplatkov.

1.14. Na základe vykonaného dokazovania došiel k záveru, že pôvodnému žalobcovi vznikla povinnosť na základe zmluvy o úvere č. 403300014 z 29.11.2013 vrátiť žalovanému poskytnutý úver 1 000 Eur, bez úroku a bez poplatkov. Pôvodný žalobca zaplatil žalovanému celkovo 4 619,97 Eur a keďže mu mal zaplatiť len 1 000 Eur, pôvodný žalobca si uplatnil žalobou na súd voči žalovanému nárok na zaplatenie

3 619,97 Eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo žalovanému v tejto sume prijatím plnenia bez právneho dôvodu. Žalobca preukázal v konaní, že pohľadávka voči žalovanému, ktorú si v tejto sume uplatnil podanou žalobou pôvodný žalobca, bola na neho postúpená na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 10.01.2018.

1.15. Pokiaľ ide o uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie 3 619,97 Eur, súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu za dôvodný majúc zato, že žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie prijatím plnenia v tejto sume bez právneho dôvodu a žalovaný je povinný bezdôvodné obohatenie vydať s poukazom na § 451 ods. 1, 2, § 456 vety prvej O. z..

1.16. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj tým, či rozhodcovský rozsudok predstavuje materiálne vykonateľný exekučný titul vydaný rozhodcovským súdom, ktorého právomoc na prejednanie a rozhodnutie uvedenej rozhodcovskej veci žalobcu a žalovaného musí byť založená na základe platnej rozhodcovskej zmluvy.

1.17. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi stranami sporu vznikol spotrebiteľský zmluvný vzťah na základe Zmluvy o úvere uzavretej medzi nimi 29.11.2013. V ten istý deň došlo medzi nimi aj k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola uzavretá ako samostatná zmluva a bola podpísaná obidvomi zmluvnými stranami. Z rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že jej text vopred pripravil veriteľ (pri jej uzatváraní boli do pripraveného tlačiva dopísané iba údaje o žalobcovi a o zmluve o úvere, číslo a dátum uzavretia) a predložil ju na podpis žalobcovi, ktorý nemal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej rozhodcovskej zmluvy ovplyvniť, príp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. S poukazom na uvedené aj keď bola rozhodcovská zmluva uzavretá na samostatnej listine, nebola dojednaná individuálne. S poukazom na § 53 ods. 2 O. z., za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Podľa rozhodcovskej zmluvy (čl. II.) môžu byť spory medzi zmluvnými stranami riešené v rozhodcovskom konaní alebo v súdnom konaní, z čoho by vyplývalo, že rozhodcovská zmluva nevyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní (§ 53 ods. 4 písm. r) O. z.). V skutočnosti však rozhodcovská zmluva možnosť riešenia sporov na všeobecnom súde spotrebiteľovi prakticky neposkytuje, pretože o forme konania (pred rozhodcovským alebo všeobecným súdom) rozhoduje žalovaný, čo vzhľadom na charakter sporov zo zmluvy o úvere znamená, že o forme konania rozhodne veriteľ (dodávateľ). Súdu je totiž z jeho činnosti známe, že práve dodávateľ je ten, kto si uplatňuje nároky zo zmlúv o úvere podaním žaloby na rozhodcovskom súde. Podpisom rozhodcovskej zmluvy tak, ako je koncipovaná, žalobca sa ako spotrebiteľ vopred vzdal práva, aby bol jeho spor s dodávateľom zo zmluvy o úvere riešený pred nezávislým a nestranným súdom. Aj keď rozhodcovská zmluva pripúšťa rozhodovanie sporu pred všeobecným súdom, táto možnosť je pre spotrebiteľa iba teoretická, pretože, ak žalobu na rozhodcovskom súde podá dodávateľ, pričom práve on má záujem získať exekučný titul, spotrebiteľ sa už nemôže domáhať svojich práv na všeobecnom súde, pretože to priamo rozhodcovská zmluva vylučuje. Rozhodcovská zmluva tak núti spotrebiteľa, ak podá žalobu dodávateľ, neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Vychádzajúc z ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) O. z. zmluvná podmienka spotrebiteľom nie je individuálne dojednaná, ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rámci prejednania a rozhodnutia veci v rozhodcovskom konaní. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak spotrebiteľ nemal možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, nakoľko túto možnosť skôr využil dodávateľ. Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti štandardná zmluvná klauzula alebo dodávateľ svojím konaním podaním žaloby na rozhodcovskom súde. Žalobca tiež nemohol ovplyvniť výber rozhodcovského súdu, keď priamo v rozhodcovskej zmluve už bolo vopred uvedené, ktoré dva rozhodcovské súdy sú rozhodcovskými súdmi na účely tejto zmluvy. V rozhodcovskej zmluve bolo síce dohodnuté, že spory z daného právneho vzťahu bude prejednávať a rozhodovať rozhodcovský súd, ale žalobca ako spotrebiteľ nemal podľa rozhodcovskej zmluvy založené právo neprijíť návrh rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa a tým dosiahnuť anulovanie takejto dohody zmluvných strán. Nič na tom nemení ani v čl. III rozhodcovskej zmluvy uvedené poučenie o rozhodcovskom konaní ani v čl. II. bode 3 uvedená možnosť zmluvných strán, t.j. aj žalobcu od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť bez uvedenia dôvodu, do 10 dní od uzatvorenia zmluvy, keďže odstúpiť možno len od platnej zmluvy.

1.18. Uvedená zmluvná podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pre jej neprijateľnosť s poukazom na § 53 ods. 4 písm. r) O. z. a § 53 ods. 5 O. z. je absolútne neplatná. Na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy nebola daná právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať.

1.19. V danom prípade, právoplatný rozsudok so sp. zn. SR 19101/14 vydaný dňa 28.4.2015 Stálym rozhodcovským súdom, so sídlom Karloveské rameno 6, 841 04 Bratislava, zriadeným záujmovým

združením právnických osôb Združenie arbitráže a mediácie, so sídlom Karloveské rameno 6, 841 04 Bratislava, IČO:45 745 595 na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy nebola daná právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy absolútne neplatnej bolo potrebné vo vzťahu k žalobcovi - v rozhodcovskom konaní vo vzťahu k žalovanému považovať za nulitný akt. Rozhodcovský rozsudok preto netvorí prekážku veci právoplatne rozhodnutej (rei iudicatae), ktorá by bránila opätovnému prejednaniu veci. Nie je preto významné posudzovať výšku priznaného nároku v rozhodcovskom konaní.

1.20. Súd prvej inštancie vzhľadom na odôvodnenie uznesenia súdu druhej inštancie (bod 11), ak by malo ísť o vyčíslenie sumy, ktorú mal žalobca plniť na základe vyššie citovaného rozhodcovského rozsudku pre prípad, ak by tento rozhodcovský rozsudok predstavoval res iudicata uvádza, že žalobca mal uhradiť istinu 2455,42 Eur, zmenkový úrok 0,25 % denne zo sumy 2455,42 Eur od 20.09.2014 do 04.05.2015, keď došlo po rozhodnutí rozhodcovským rozsudkom zo dňa 28.04.2015 k úplnej úhrade záväzku vo výške 4 425,97 Eur, t.j. zmenkový úrok za 227 dní 1 393,78 Eur, 6 % úrok z omeškania zo sumy 2 455,42 Eur od 29.10.2014 do 04.05.2015, t.j. za 188 dní omeškania 75,20 Eur, trovy rozhodcovského konania 540,78 Eur. Celkove mal žalobca uhradiť od dňa vydania rozhodcovského rozsudku do 04.05.2015 4465,18 Eur. Uhradil 04.05.2015 4455,97 Eur. Súd však opäť s prihliadnutím na odôvodnenie uznesenia súdu druhej inštancie (bod 11) posúdil, že priznaný nárok v rozhodcovskom rozsudku v danej veci netvorí prekážku res iudicata, a to z dôvodov vyššie uvedených v odôvodnení tohto rozsudku.

1.21. Súd prvej inštancie preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3 619,97 Eur. Žalovaný sa dostal do omeškania s peňažným plnením v tejto sume, preto je povinný podľa § 517 ods. 2 O. z. zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 3 619,97 Eur od 12.11.2015 do zaplatenia. Súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania z uvedenej sumy od 12.11.2015, t. j. od dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, keď bol žalovaný preukázateľne vyzvaný na splnenie dlhu (žalovaný žalobu prevzal 11.11.2015) do zaplatenia.

1.22. Na konanie o žalobe bol miestne príslušný Okresný súd Levice, nakoľko sa stal miestne príslušným v čase podania žaloby, a to podľa § 87 písm. f) OSP v tom čase účinného, podľa ktorého popri všeobecnom súde žalovaného na konanie je príslušný súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. V danom spore ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na vyššie uvedené dôvody a žalobca ako spotrebiteľ mal v čase podania žaloby bydlisko v obvode Okresného súdu Levice. Na konanie o žalobe aj za účinnosti CSP je miestne príslušným Okresný súd Levice s poukazom na § 470 ods. 4 CSP. Súd námietku miestnej nepríslušnosti vznesenú žalovaným pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patril (v podanom odpore proti platobnému rozkazu) považoval za nedôvodnú, neprihliadol na ňu a neprihliadnutie na námietku žalovaného súd zdôvodnil v odôvodnení tohto rozsudku s poukazom na § 470 ods. 1 CSP, § 42 CSP.

1.23. Žalobca mal v konaní úplný procesný úspech čo do uplatnenej istiny a len nepatrný neúspech mal v časti uplatneného úroku z omeškania. Súd prvej inštancie preto rozhodol, že žalobca má právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Vyššie uvedený rozsudok v zákonnej lehote podaným odvolaním napadol žalovaný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, domáhajúc sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaný v odvolaní poukázal na skutočnosť, že Zmluva bola uzavretá podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V zmysle ust. § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka má Zmluva povahu absolútneho obchodu, a teda právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným s prihliadnutím na charakter Zmluvy, nie je vzťahom spotrebiteľským. Žalovaný mal za to, že sa dodatočne nemožno dovolávať inej kvalifikácie právnej povahy Zmluvy, keďže jej uzavretie v uvedenej forme (zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka) sám svojím konaním Žalobca vyvolal a inicioval. Mal za to, že konanie žalobcu v žiadnom prípade nemôže byť na ujmu Žalovaného, pretože v opačnom prípade by platil extenzívny výklad ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, t. j. za spotrebiteľa by sa považovala každá fyzická osoba, čo je v rozpore s účelom právnej úpravy ochrany spotrebiteľa. Mal za to, že primárnou otázkou, ktorú je potrebné v danej veci vyriešiť, je postavenie Žalobcu, od ktorého je potrebné odvíjať následné právne úvahy súdu o platnosti Zmluvy. Žalobca v Zmluve uviedol svoje obchodné meno, identifikačné číslo, miesto podnikania a tieto údaje uviedol v prvom oddieli uzavretej Zmluvy, ktorá sa týkala identifikačných údajov dlžníka. Svoje osobné údaje uviedol až v treťom oddieli predmetnej Zmluvy. Vzhľadom na uvedené možno mať dôvodné pochybnosti o správnosti právneho názoru Žalobcu o spotrebiteľskom charaktere vzniknutého právneho vzťahu, nakoľko je dôvodné sa domnievať, že Žalobca podľa chronológie identifikačných údajov uzatváral Zmluvu prioritne ako podnikateľ. Žalovaný v tejto súvislosti dal pozornosť uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn.: 7CoE/3/2017-53 zo dňa 19.04.2017 a aj Rozsudok Najvyššieho

súdu Spolkovej republiky Nemecko zo dňa 22.12.2004, sp. zn.: VIII ZR 91/04. Namietal, že žalobca predstieral pred uzatvorením Zmluvy, že má postavenie podnikateľa. Za účelom preukázania bonity Žalobca predložil Žalovanému potvrdenie o dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2012, v ktorom bolo uvedené daňové identifikačné číslo. V prípade postavenia Žalovaného je treba akcentovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s Žalobcom vstupoval. Argumentácia Žalovaného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o.i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 468 - 469). Ďalej na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 8C/22/2011. Žalovaný má za to, že je to Žalobca, kto do Zmluvy vložil rozporné údaje a tie by sa nemali vykladať v neprospech Žalovaného, pretože Žalobca na jednej strane mal v úmysle preukázať bonitu, t. j. splniť podmienky na poskytnutie úveru a získať úver a v súčasnosti má byť jeho postavenie kvalifikované v jeho prospech ako postavenie spotrebiteľa. Žalovaný dal do pozornosti aj Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.2.2017, sp. zn. 14Co/975/2015, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 18CoE/313/2016-47 zo dňa 31.05.2017 ods. 11. 12 a 13; rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.02.2017, sp. zn. 14Co/975/2015, rozhodnutie Okresného súdu v Bratislave IV, sp. zn. 4C/26/2011.

2.1. Ďalej mal žalovaný za to, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem, ktorý je nevyhnutným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby. Naliehavý právny záujem nie je v Žalobe dostatočne preukázaný a strohé konštatovanie „bez tohto určenia je moje právo žalobcu ohrozené a bez tohto určenia je moje právne postavenie neistým“ Žalobcu je bezpredmetné. Naliehavý právny záujem nemôže byť založeným len na subjektívnom pocity Žalobcu, že uzavretá Zmluva je pre neho nevýhodná. V zmysle ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít určovacia žaloba nie je opodstatnená najmä v prípadoch, keď možno podať žalobu na plnenie. Žalovaný mal za to, že v danom prípade nie je daný stav objektívnej právnej neistoty, pretože žalobca uhradil záväzky vyplývajúce zo Zmluvy.

2.2. V ďalšej časti poukázal na to, že žalobca sa žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vznik právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa viaže na splnenie základných predpokladov, a to konkrétne: obohatenie na strane určitého subjektu, ujma iného subjektu, príčinná súvislosť, bezdôvodnosť obohatenia. Žalovaný má za to, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je možné prijatie plnenia od Žalobcu považovať za bezdôvodné. Zo skutkového stavu je zrejmé, že Žalobca sa Žalovaným uzatvorili odplatnú zmluvu, ktorej platnosť nie je možné vyvrátiť ani podaním určovacej žaloby. Žalovaný má za to, že nepostačuje jednostranné tvrdenie Žalobcu o tom, že úver použil na iný účel. Žalovaný má za to, že Žalobca by mal uvedené tvrdenie preukázať aj relevantným dôkazom, ktorý by takéto tvrdenie osvedčoval. Vzhľadom na uvedené má Žalovaný za to, že Žalobca neunesol dôkazné bremeno, čo má za následok stratu sporu (čl. 8 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok).

2.3. Žalovaný tiež v odvolaní požiadal súd o zaslanie kópie plnomocenstva udeleného právnomu zástupcovi, nakoľko Žalovanému je z jeho činnosti zrejmé (po komunikácii s dlžníkmi), že právny zástupca vystupuje vo viacerých konaniach bez vedomosti dlžníka a platného plnomocenstva, t. j. za neexistencie jednej z procesných podmienok konania.

2.4. Žalovaný mal ďalej za to, že dojednaná Rozhodcovská zmluva nie je neplatná. Pri uzatváraní Zmluvy sa súčasne zmluvné strany dohodli, že pre prípad, ak by došlo k sporu vyplývajúceho zo Zmluvy, uzatvoria nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu. Rozhodcovská zmluva je uzavretá platne, v zmysle ustanovenia § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Žalovaný má za to, že Žalobca v čase uzavretia Zmluvy nemal k jej obsahu žiadne výhrady. S rozhodcovskou zmluvou sa riadne oboznámil, jej ustanoveniam porozumel a túto skutočnosť na znak súhlasu potvrdil vlastnoručným podpisom. Žalobca zároveň vyhlásil, že bol pred uzavretím Zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch jej uzavretia, k čomu pripojil svoj vlastnoručný podpis. V zmysle Rozhodcovskej zmluvy sa Žalobca so Žalovaným dohodli riešiť všetky spory vzniknuté z predmetných zmlúv úvere buď pred Rozhodcovským súdom alebo pred príslušným všeobecným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde. Je zrejmé, že Žalobca so Žalovaným uzatvorili nevýhradnú Rozhodcovskú zmluvu. Z toho dôvodu neprichádza do úvahy ani aplikácia ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Je nepochybné, že Rozhodcovská zmluva dohodnutá medzi Žalobcom so Žalovaným je tzv. NEVÝHRADNOU rozhodcovskou doložkou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Zdôraznil,

že takýto právny názor vyslovil v uznesení zo dňa 30.05.2011, sp. zn. 14NcC/10/2011, aj Krajský súd v Bratislave. Žalovaný je presvedčený, že Rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti a taktiež nemožno mať pochybnosti o spôsobilosti Rozhodcovského rozsudku, pretože ho vydal orgán, ktorého právomoc bola založená Rozhodcovskou zmluvou. Žalovaný preto považuje rozsudok rozhodcovského súdu sp. zn. SR 19101/14 zo dňa 28.04.2015 za právoplatný a vykonateľný - tvoriaci prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Žalovaný má za to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu. V opačnom prípade by súd porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne by uplatnil rozdielny procesný postup. Žalobca podpísaním zmluvy o úvere vyjadril svoj súhlas so zmluvnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, v zmysle ktorých v prípade, ak sa stane splatný celý dlh naraz, zaväzuje sa dlžník zaplatiť veriteľovi i úrok z omeškania vo výške 0,25 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa, keď sa stal splatný celý dlh, až do dňa jeho uhradenia. Tento úrok má teda sankčný charakter a dlžníkovi sa účtuje len v prípade, že poruší zmluvné podmienky, čiže nesplní svoju povinnosť dohodnutú v zmluve. Povinný svoju povinnosť nesplnil, čo mal preukázané v rámci vykonaného dokazovania rozhodcovský súd v rámci rozhodcovského konania. Príslušný súd v konaní na podklade určovacej žaloby nemôže svojim rozhodnutím vysloviť záver, že istina alebo príslušenstvo priznané rozhodcovským rozsudkom - exekučným titulom pozostáva z neprijateľnej zmluvnej podmienky, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia o ochrane spotrebiteľa. Ak by konajúci súd skúmal tieto skutočnosti dostal by sa do pozície odvolacieho orgánu, ktorý preskúmava hmotnoprávnu a procesnoprávnu povahu konania, ktoré predchádzalo vydaniu exekučného titulu ako aj samotného rozhodnutia. Na uvedený postup však nemá súd vecnú príslušnosť. Okamihom nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu je toto rozhodnutie právne záväzné nielen pre účastníkov nachádzacieho konania (t.j. adresátov konkrétnych práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu) ale aj pre ostatné štátne orgány, vrátane iných súdov. Konajúci súd nemôže v rámci opätovného nachádzacieho konania svojim rozhodnutím nahradiť ani zrušiť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie všeobecného súdu, ani jeho časti a v tejto veci nemôže doplniť/nahradiť dokazovanie. Uvedené platí dokonca aj v prípade, ak by neprijateľná zmluvná podmienka na strane Žalovaného objektívne existovala. Všetky tieto okolnosti sú totiž predmetom súdneho konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodcovského rozsudku a v ktorom mali byť dostatočne preskúmané všetky rozhodujúce skutočnosti príslušným súdom a následne mal byť vydaný exekučný titul v súlade s procesnými a hmotnoprávnymi predpismi.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu namietal tvrdenie žalovaného, že v prejednávacom prípade sa nejedná o zmluvu medzi spotrebiteľom a dodávateľom. S predmetným tvrdením žalobca nemôže súhlasiť a trvá na tom že tento vzťah je vzťahom spotrebiteľským, a teda na danú zmluvu sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to z toho dôvodu, že už zo samotnej podstaty spotrebiteľského práva vyplýva, že právne predpisy určené na ochranu spotrebiteľa je nevyhnutné aplikovať vždy vtedy, ak ide o zmluvný vzťah uzavretý medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ak to samotný predpis nevyklučuje. Na predmetné vzťahy založené zmluvami o úvere je teda nevyhnutné uplatniť práve ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalobcu však v prejednávacom prípade nedošlo k uzavretiu zmluvy o úvere, ale došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 657 Občianskeho zákonníka). V prípade predmetného vzťahu ide o zrejmu reálnu zmluvu, nakoľko pri samotnom podpise došlo k odovzdaniu peňazí (pôžičky). Aj napriek snahe žalovaného účelovo zaradiť tento vzťah pod režim Obchodného zákonníka je nevyhnutné tento vzťah posúdiť bez ohľadu na označenie zmluvy podľa jej obsahu a nie formy, resp. nesprávne pomenovaného úkonu (zmluvy). Tento zmluvný vzťah tak v každom prípade treba subsumovať pod normy občianskeho práva. Žalovaný vo svojom vyjadrení argumentuje najmä tým, že predmetná zmluva bola uzavretá podľa ustanovenia § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka. Mal za to, že zo strany žalovaného, ide len o obchádzanie zákona, aby sa vyhol posudzovaniu absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to vzhľadom na početné chyby v zmluvách, ktoré žalovaný predkladá spotrebiteľom. Je nevyhnutné povedať, že takmer každý odsek predmetnej zmluvy je nápadne, až krajne nevyvážený, postavený v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Podľa názoru žalobcu tak v danom prípade ide jednoznačne o spotrebiteľský vzťah medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom, nakoľko žalobca pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z tohto dôvodu predmetná zmluva o úvere mala obsahovať údaje, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch predpokladá ako obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ich absenciu sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úverovej zmluvy. Spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným nepovažuje vzhľadom na uvedené a na

početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach, za sporné. Poukázal na to, že uvedený právny názor vychádza a je podporený okrem mnohých iných súdnych rozhodnutí, taktiež uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 02.06.2013, vydaným pod sp. zn.: II. ÚS 329/2013-15. Nutnosť aplikácie ustanovení týkajúcich sa ochrany práv spotrebiteľa na každý zmluvný vzťah, ktorý uzatvára spotrebiteľ s dodávateľom, a to aj v tom prípade, ak by malo ísť o zmluvu uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka vyslovil taktiež Najvyšší súd Slovenskej republiky, a to v Rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.04.2015, vydanom pod sp. zn.: 3MCdo14/2014. Poukázal na skutočnosť, že spotrebiteľ nebol tvorcom zmluvy, nemohol ovplyvniť poradie jednotlivých „kolóniek“, či akokoľvek zasahovať alebo zmeniť jej obsah. Mal za to, že žalovaný zneužil informácie poskytnuté spotrebiteľom za účelom preukázania jeho bonity a tieto do zmluvy vložil z dôvodu, aby sa vyhol prísnejšiemu posudzovaniu zmluvy z ohľadom na princípy ochrany spotrebiteľa a na ne nadväzujúce ustanovenia príslušných právnych predpisov. Obdobne to platí aj vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného, kedy aplikujúc opačnú nesprávnu logiku odkazujúc na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 19.08.2008, sp. zn. I. ÚS 243/07-25. Aj to, že do zmluvy vložil aj takpovediac nadbytočné údaje o spotrebiteľovi a v zmluve ho označuje účelovo dvojakým označením je v neprospech žalovaného, nakoľko on vytváral koncept zmluvy tak, aby sa vyhol aplikácii ustanovení spotrebiteľského práva, napriek tomu, že v prejednávanej príhode ide o jasný spotrebiteľský vzťah. K dvojakému označeniu žalobcu, ktorý je v zmluvách označený rodným číslom, číslom občianskeho preukazu, trvalým bydliskom, a zároveň aj IČO - m, poukázal o. i. na obsiahlu judikatúru, v rámci ktorej všeobecne súdy Slovenskej republiky posúdili obdobné úverové vzťahy ako vzťahy spotrebiteľské, napr. na: Uznesenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 26.04.2018, vydané pod sp. zn.: 10NcC/9/2018 - 107, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 4CoE 100/2013 - 133, rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 23.02.2017, vydaný pod sp. zn.: 20Co/61/2016 - 107, uznesenie Krajského súdu Bratislava vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 8NcC/25/2014-36, uznesenie Krajského súdu Košice, vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 4CoE/58/2013, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica vydané v sp. zn.: 15Co/497/2014 a uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn.: 13CoE/165/2013 - 103.

3.1. Žalobca mal za to, že je nevyhnutné skúmať použitie finančných prostriedkov, čo je aj v súlade s ustálenou judikatúrou. V súvislosti s vyššie uvedenými tvrdeniami týkajúcimi sa nesprávneho označenia spotrebiteľa v predmetnej úverovej zmluve žalobca poukázal na to, že: Podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (platného a účinného v čase uzavretia úverových zmlúv): § 9 ods. 7) Veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon. Je zrejme, že konaním, ktorým sa veriteľ snaží o označenie dlžníka ako podnikateľa v predmetnej úverovej zmluve dochádza zo strany dodávateľa k obchádzaniu zákona, a to tým, že označením dlžníka ako podnikateľa vylúči aplikáciu právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, ktoré z pohľadu dodávateľa upravujú podmienky poskytovania úverov omnoho nevýhodnejšie, než je tomu v prípade právnej úpravy v zmysle Obchodného zákonníka. Takéto konanie je tak v priamom rozpore s vyššie citovaným ustanovením § 9 ods. 7) zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe čoho je potrebné aj napriek akýmkoľvek prípadným pochybnostiam o spotrebiteľskom charaktere úverovej zmluvy hľadiť na danú zmluvu ako na zmluvu uzavretú medzi spotrebiteľom a dodávateľom. V súvislosti s uvedeným poukázal na názor odvolacieho súdu v tomto konaní, v rozhodnutí zo dňa 12.07.2018, sp. zn. 8Co/138/2018-197. Nakoľko v prejednávanej príhode nejde o konanie o tzv. určovaciu žalobu ako to uvádza žalovaný podľa § 80 písm. c) OSP, naliehavý právny záujem v tomto prípade nie je potrebné preukazovať. Uvedené konštatoval aj odvolací súd KS v Nitre v rozhodnutí zo dňa 12.07.2018, sp. zn. 8Co/138/2018-197.

3.2. V ostatnom ohľadom otázky bezdôvodného obohatenia žalobca odkazuje na svoju predchádzajúcu právnu argumentáciu v písomnej forme ako aj vyslovenú ústne na pojednávaní.

3.3. V súvislosti s posudzovaním prekážky právoplatne rozhodnutej veci žalobca opätovne upriamil pozornosť na to, že rozhodcovská zmluva (na podklade ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok) predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku - absolútne neplatný právny úkon, čo spôsobuje, že predmetný rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe je akt ničotný - paakt. Rozhodcovská zmluva ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu na pojednanie a rozhodnutie vo veci je

neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a teda neplatnou zmluvnou podmienkou, pričom takáto absolútne neplatná rozhodcovská zmluva nie je spôsobilá platne založiť právomoc rozhodcovského súdu, a ak aj rozhodcovský súd aj napriek uvedenému vo veci konal a rozhodol, ide v prípade jeho rozhodnutia o ničotný (nulitný) akt - tzv. paakt. Uvedené závery potvrdzuje aj početná judikatúra, napr. rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 25.10.2016, vydaný pod sp. zn.: 5Co/302/2016 a ďalšie.

3.4. Na základe uvedených skutočností je tak žalobca toho názoru, že rozhodcovský rozsudok je nulitným aktom, a to z dôvodu, že rozhodcovská zmluva ako neplatná - neprijateľná zmluvná podmienka neboli spôsobilá platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie veci. Žalobca je toho názoru, že akékoľvek plnenie získané na podklade akéhokoľvek nespôsobilého titulu je potrebné považovať za plnenie prijaté bez právneho titulu, a to aj v prípade, ak na podklade takéhoto nespôsobilého titulu (nulitného rozhodcovského rozsudku) prebieha, resp. prebiehalo exekučné konanie. Z uvedených dôvodov sa žalobca v otázke rozhodcovskej doložky a rozhodcovského rozsudku Stále rozhodcovského súdu stotožňuje so závermi, ktoré v napádanom rozhodnutí uvádza prvostupňový súd v bode 42 tohto rozhodnutia. V tejto súvislosti ďalej poukázal na to, že jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, že strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V zmysle uvedeného žalobca poukázal na aktuálne znenie čl. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.01.2013, vydané pod sp. zn.: 6MCdo/9/2012.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods.1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol v zamietajúcej časti napadnutý odvolaním, preto v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť.

5. Podľa § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie len v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného (§ 380 ods. 1 CSP) a po prejednaní veci sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalovaného vo veci samej sú z časti totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvej inštancie a tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a rozhodol na základe zisteného skutkového stavu, vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol pritom starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a keďže ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci, odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na tieto v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd dodáva nasledovné:

7. Predmetom posúdenia je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 3 619,97 Eur s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 3 619,97 Eur od 12. 11. 2015 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré vzniklo ako rozdiel medzi uhradenou sumou 4 619,97 Eur žalovanému a poskytnutým úverom vo výške 1 000 Eur. Žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1 000 Eur s dohodnutou odplatom 968 Eur na základe zmluvy o úvere č. 403300014 zo dňa 29.11.2013. Žalobca sa zaviazal poskytnutý úver spolu s odplatom vrátiť v 12 mesačných splátkach splatných od 28.12.2013 s ročným úrokom vo výške 96 %.

8. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom č. k. 11C/539/2015-115 zo dňa 7. marca 2017 žalobe čiastočne vyhovel tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 3 619,97 Eur a úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3 619,97 Eur od 12.11.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok). Vo zvyšku žalobu zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti nadobudol právoplatnosť dňa 19.12.2017 a vo vyhovujúcej časti bol zrušený a vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie uznesením odvolacieho súdu č. k. 8Co/138/2018-197 zo dňa 12. júla 2018 z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, pretože súd prvej inštancie sa nevysporiadal s existenciou rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. 19101/14 zo dňa 28.04.2015 z hľadiska námietky žalovaného týkajúcej sa prekážky res iudicata.

9. Po vrátení veci odvolacím súdom, súd prvej inštancie vo veci samej rozhodol v poradí druhým odvolaním napadnutým rozsudkom.

10. Vzhľadom na rozsah a odvolacie námietky žalovaného je predmetom prieskumu odvolacieho súdu charakter úverovej zmluvy, skutočnosť, či je alebo nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na podanej žalobe, platnosť/ neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a skutočnosť, či rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 19101/14 zo dňa 28.04.2015 tvorí prekážku res iudicata.

11. K medzi stranami spornej otázky ohľadne spotrebiteľského charakteru úverovej zmluvy a nutnosti preukazovať naliehavý právny záujem na podanej žalobe odvolací súd poukazuje na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu č. k. 8Co/138/2018-197 v bode 12. v ktorých sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie o aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka. Odvolací súd v uvedenom uznesení mal za to, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že úver bol poskytnutý na podnikanie žalobcu. Názor odvolacieho súdu vyslovený v tomto uznesení sa stal pre súd prvej inštancie záväzný (§ 391 ods. 2 CSP) a odvolací súd nevidí žiadne dôvody sa od neho odkláňať a v podrobnostiach odkazuje na body 34. -37. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem je potrebné uviesť, že podľa OSP, platného v čase začatia konania bolo tento potrebné podľa § 80 písm. c) preukazovať pri žalobe na určenie, či tu právny vzťah je alebo nie je. V danej veci je predmetom konania žaloba na plnenie, pri ktorej sa preukázanie naliehavého právneho záujmu nevyžaduje.

12. Pred posúdením existencie prekážky právoplatne rozsúdenej veci súd prvej inštancie skúmal platnosť rozhodcovskej zmluvy, ktorú vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa s poukazom na § 53 ods. 4 písm. r) a § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, teda ako absolútne neplatnú. Súd prvej inštancie skonštatoval, že na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy nebola daná právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodcovský rozsudok vydaný na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej je nulitný právny akt, a preto takto vydaný rozhodcovský rozsudok netvorí prekážku právoplatne rozsúdenej veci.

13. Odvolací súd sa stotožňuje aj s uvedenými právnymi závermi a na zdôraznenie ich správnosti poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ktoré sa má vykladať z pohľadu spotrebiteľa a jeho ochrany. Ak by dodávateľ inicioval konanie na rozhodcovskom súde, je klauzula neprijateľná, ak nie je alternatíva daná pre spotrebiteľa, aby rozhodcovské konanie zastavil, alebo odvrátil. Spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej zmluvy, ale ak sa tak rozhodne, aj v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle citovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú. Možnosť voľby pre spotrebiteľa je len zdanlivá, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veritelia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. V zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľná rozhodcovská doložka je absolútne neplatná. Je povinnosťou súdu poskytnúť náležitú ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Predkladanie rozhodcovských zmlúv spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá rozhodcovského konania a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť tejto časti formuláru, sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov. Je vylúčené, aby za takýchto okolností súd akceptoval rozhodcovskú zmluvu.

14. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie a na zdôraznenie správnosti uvádza, že dojednania ohľadom rozhodcovskej zmluvy vyznievajú jednoznačne v neprospech žalobcu (spotrebiteľa), keďže toto dojednanie pri uzatváraní zmluvy nijakým spôsobom ovplyvniť nemohol. Teda

iba v prípade, že by bola rozhodcovská zmluva so spotrebiteľom pri uzatváraní zmluvy individuálne dojednaná, t. j. iba v prípade, ak by spotrebiteľ mal danú možnosť význam tohto dojednania v celom rozsahu pochopiť a teda i ovplyvniť, bolo by možné konštatovať, že rozhodcovská zmluva je dojednaná platne.

15. Odvolací súd iba zdôrazňuje mimoriadnu dôležitosť rozhodcovskej zmluvy, keďže následne v prípade spornosti nároku, napríklad neplnenia odporcom na základe uzatvorenej zmluvy, dochádza prakticky automaticky k podávaniu návrhov zo strany dodávateľov na rozhodcovský súd, ako tomu bolo i v tomto prípade. Uvedené vyplýva aj priamo z čl. II bod 2 rozhodcovskej zmluvy, že všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č. 403300014 uzatvorenej dňa 29.11.2013 vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmieniek zabezpečujúcej uvedenú úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde, pričom právo voľby príslušného Stáleho rozhodcovského súdu podľa čl.1 bod 1 tejto zmluvy má žalujúca zmluvná strana; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov zvoleného Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku; rozhodcovský rozsudok preskúmava iný rozhodca ustanovený podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok), Zmluvné strany sa v čl. II bode 2 rozhodcovskej zmluvy dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 1 tohto článku zmluvy vrátane sporu o platnosť, výklad alebo zrušenie zmluvy o úvere na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvážovacia podmienku tejto rozhodcovskej zmluvy; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou zmluvou v súlade s vnútornými predpismi Stáleho rozhodcovského súdu založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu. V čl. II. bode 3 rozhodcovskej zmluvy zmluvné strany sa dohodli, že ktorákoľvek zo zmluvných strán má právo odstúpiť od tejto zmluvy aj bez uvedenia dôvodu a to v lehote 10 dní od uzatvorenia tejto zmluvy. Odstúpenie od zmluvy musí byť v písomnej forme doručené v uvedenej lehote druhej zmluvnej strane.

16. Táto rozhodcovská zmluva síce formálne pripúšťa rozhodovanie sporu pred všeobecným súdom, avšak ak jedna zo strán podá žalobu na rozhodcovský súd (žalovaný) druhá strana (žalobca) sa už nemôže domáhať svojich práv na všeobecnom súde, pretože to priamo rozhodcovská zmluva vylučuje. Odvolací súd dospel k záveru, že táto rozhodcovská zmluva odníma spotrebiteľovi (žalobcovi) domáhať sa svojho práva zo zmluvy na všeobecnom súde. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozhodcovskú zmluvu posúdil ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, ktorá spôsobuje jej neplatnosť. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by žalobcovi voči žalovanému vznikol nárok, ktorého vymožením by sa mohol v rámci exekúcie domáhať. Z uvedených podstatných dôvodov námietky žalovaného uvedené v odvolaní, považoval za neopodstatnené.

17. Keďže sa odvolací súd stotožnil do závermi súdu prvej inštancie o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, na základe ktorej bola zverená právomoc rozhodnúť spor Stálemu rozhodcovskému súdu, zriadenému záujmovým združením právnických osôb Združenie arbitráže a mediácie, bolo potrebné preskúmať záver súdu prvej inštancie o neexistencii prekážky právoplatne rozsúdenej veci.

18. Najvyšší súd už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3Cdo 146/2011 (R 46/2012) uviedol, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu. V tomto uznesení i keď pre účely exekučného konania, konštatoval, že súd je povinný nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu, lebo inak by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne by uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak sa uplatňuje právo na základe rozsudku vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak sa uplatňuje právo na základe rozsudku vydaného v rozhodcovskom konaní. Uvedený právny záver je opodstatnený nielen v exekučnom konaní, ale v každom občianskom súdnom konaní. To znamená, že aj rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť

niečo plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy môže predstavovať prekážku veci rozsúdenej pre občianske súdne konanie, v ktorom sa žalobca domáha určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná. Je však potrebné osobitne zdôrazniť, že tento právny záver je opodstatnený len vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky; iba platná rozhodcovská doložka alebo rozhodcovská zmluva totiž zakladá oprávnenie rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor medzi sporiacimi sa stranami. Oprávnenie (exekučného) súdu skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej doložky, nevedie k posudzovaniu vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu, súvisí však s potrebou vyriešiť otázku, či a aké právne účinky má vydaný rozhodcovský rozsudok. V praxi však súd môže pristúpiť k riešeniu otázky platnosti rozhodcovskej doložky alebo zmluvy nielen v exekučnom konaní (napríklad v súvislosti s posudzovaním, či rozhodcovský rozsudok je alebo nie je vykonateľný exekučný titul), ale aj v iných konaniach [napríklad pri riešení otázky, či určitý rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky, ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu (viď § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní) a či teda zakladá pre občianske súdne konanie prekážku (res iudicata)].

19. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd bol presvedčený o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania v konaní pred súdom prvej inštancie, a preto rozhodnutie potvrdil, keď žalovaný vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania žiadne námietky neuvádzal.

20. Odvolací súd zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP výrok rozsudku v zamietajúcej časti z dôvodu, že rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti sa týka zaplataenia úroku z omeškania zo sumy 3.619,97 za obdobie od 28.07.2014 do 11.11.2015 a o tejto časti už bolo právoplatne rozhodnuté, keď proti tomuto výroku rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 11C/539/2015-312 odvolanie nebolo podané. Uznesením KS Nitra č.k. 8Co/138/2018-197 bola zrušená a vrátená vec na ďalšie konanie len vo vyhovujúcej časti a výroku o trovách konania.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, o výške ktorého rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).